



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 278/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, IČO 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/141/2024 z 27. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Svidník v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa žalobkyňa () domáhala v konaní o ochranu osobnosti náhrady nemajetkovej ujmy 5 000 eur. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4C/29/2019 z 30. mája 2022 uložil sťažovateľke zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 2 500 eur a vo zvyšku žalobu zamietol a súčasne žalobkyni priznal proti sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu.
3. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 5Co/17/2023 z 28. septembra 2023 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu

110 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu z 28. septembra 2023 o priznaní nároku na náhradu trov konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že dovolací súd v odôvodnení nevysvetlil odchýlenie sa od svojich skorších rozhodnutí (rozhodnutia senátov 1Cdo, 2Cdo, 3Cdo, 4Cdo, 5Cdo, 6Cdo, 7Cdo, 8Cdo), keď identické dovolanie sťažovateľky proti identickému rozsudku odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania bolo považované za prípustné a zároveň dôvodné. Najvyšší súd v predmetných rozhodnutiach konštatoval vadu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nevysporiadanie sa s kľúčovými námietkami sťažovateľky. Nevysvetlenie odklonu od skorších rozhodnutí (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2024 z 28. novembra 2024) porušuje princíp právnej istoty.

6. Odvolací súd a ani dovolací súd sa vôbec nevysporiadali s argumentáciou, podľa ktorej žalobca musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu aj v prípade uplatňovania neprimeraných či dokonca premrštených nárokov. Sťažovateľka zdôrazňuje, že žalobkyňa si uplatnila celkom zjavne neprimeranú sumu zadosťučinenia (5 000 eur), pričom právoplatne prisúdená jej bola len symbolická suma 110 eur. Poukazuje v tomto smere na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13. februára 2020, ktoré sa týkajú prípadu uplatňovania zjavne neprimeraných nárokov, ak suma priznaného nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku.

7. Vo veci konajúce súdy sa rovnako nevysporiadali ani s právne významnou argumentáciou k aplikácii § 257 CSP (nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). Sťažovateľka v tomto smere vyzdvihuje opätovne rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2024 z 28. novembra 2024.

8. Zdôrazňuje, že v konkrétnych okolnostiach veci nebolo žalobkyni priznaných 98 % žalovanej sumy, t. j. vo veci konajúci odvolací súd nepostupoval pri výklade § 255 ods. 1 a 2 CSP ústavne konformným spôsobom a nevyložil procesné normy v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu v kontexte dovolacej argumentácie sťažovateľky atakujúcej nedostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s jej odvolacími námietkami dotýkajúcimi sa priznania nároku na náhradu trov konania v celom rozsahu.

10. Berúc do úvahy povahu rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka napáda, ako aj skutočnosť, že jej argumentácia atakuje nedostatočnosť odôvodnenia (arbitrárnosť)

týkajúceho sa namietanej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

11. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktorým sa najvyšší súd vysporiadava s námietkami atakujúcimi zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavne udržateľné.

12. V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania sťažovateľka napáda (bod 6 tohto uznesenia) jednak nevysporiadanie sa so svojou argumentáciou o tom, že žalobca musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu aj v prípade uplatňovania neprimeraných či dokonca premrštených nárokov, pri ktorých výška plnenia závisela od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, ako aj nevysporiadanie sa s moderačným oprávnením podľa § 257 CSP (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, k tomu pozri bod 7 tohto uznesenia).

13. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento detailne poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré obsahujú síce stručné, no dostatočné dôvody akcentujúce zásadu úspechu, ktorá sa v spore o ochranu osobnostných práv musí odvíjať od rozhodnutia o základe nároku (či došlo alebo nedošlo k porušeniu osobnostných práv žalobkyne) bez ohľadu na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP (body 17 a 18 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Odôvodnenie najvyššieho súdu plne korešponduje so závermi obsiahnutými v relevantnej judikatúre ústavného súdu (II. ÚS 233/2022 a II. ÚS 225/2020), podľa ktorej v konaní o ochranu osobnosti konštatovanie plného úspechu žalobcu je determinované konštatovaním zásahu do osobnostných práv. Je pritom irelevantné, či a v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy.

14. Podobné závery, na ktoré dovolací súd priamo vo svojom napadnutom uznesení (bod 18 napadnutého uznesenia) poukázal, možno identifikovať aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (I. ÚS 24/2021, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Premisa, z ktorej vychádzal v sťažovateľkinej veci aj odvolací súd a s ktorou sa stotožnil dovolací súd, podľa ktorej je pre rozhodnutie o náhrade trov konania potrebné odlišiť, čo je základné a čo sprevádzajúce, pričom za základné sa považuje rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, no výška ujmy je druhotná a nadväzujúca, je preto s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v podobných okolnostiach veci ústavne udržateľná, čo vedie k odmietnutiu argumentácie sťažovateľky o nedostatočnom vysporiadaní sa odvolacieho súdu s argumentáciou o zodpovednosti za výsledok sporu v prípade uplatňovania neprimeraných či dokonca premrštených nárokov (bod 6 tohto uznesenia).

15. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojej argumentácie odkazuje na rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 652/2018 (predovšetkým jeho bod 44), ústavný súd konštatuje, že síce v označenom rozhodnutí vyjadril tézu, ktorej zohľadnením sa doterajší koncept úspešnosti pri rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, narúša, no uvedená skutočnosť nemá vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky relevantný význam. Ústavný súd v označenom náleze (preskúmavajúc rozhodnutie

odvolacieho súdu) síce konštatoval ústavnú udržateľnosť možnosti zohľadnenia konkrétnych okolností veci, ako napríklad existenciu zjavne neprimeraného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a úspešnosť sporovej strany len v nepatrnej časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, no zároveň zotrval na závere o ústavnej udržateľnosti opačnej argumentácie (ktorá je základom aj tu prejednávanej veci), pričom konečné rozhodnutie ponechal zjednocovaciemu mechanizmu všeobecného súdnictva aktivovaním právomocí najvyššieho súdu (bod 45 označeného nálezu). Samotný nález ústavného súdu teda s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej vychádza sťažovateľka, zvýrazňujúc zjavne neprimeraný nárok žalobkyne a jej značnú neúspešnosť v zmysle nepriznania 98 % žalovanej sumy (bod 8 tohto uznesenia), ale konečné rozhodnutie ponecháva v réžii zjednocovania výkladu a používania zákonov najvyšším súdom. Rozhodnutie, ktoré by bolo výsledkom uplatnenia právomoci najvyššieho súdu zjednocovať výklad a používanie zákonov v predmetnej otázke, pritom sťažovateľka neoznačuje, jej argumentácia obsiahnutá v podstatnom v bodoch 6 a 8 tohto uznesenia je preto nedôvodná.

16. Napokon nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľky o tom, že vo veci konajúce súdy sa nezaoberali v dostatočnom rozsahu aplikáciou § 257 CSP. Najvyšší súd v tomto smere poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých tento zvýraznil, že na strane sťažovateľky nezistil, že by nemohla uhradiť trovy konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila. Zohľadnil pritom aj postoj strán v konaní a okolnosti danej veci. V tomto smere najvyšší súd označil za absurdnú argumentáciu sťažovateľky o jej vťiahnutí do sporu (bod 21 napadnutého uznesenia) a akcentoval, že konkrétne okolnosti veci svedčia v neprospech sťažovateľky ako žalovanej, keďže žalovaná mala s ohľadom na zvýšený počet obdobných žalôb týkajúcich sa bezpečnostného incidentu uznať svoju zodpovednosť za nemajetkovú ujmu a v primeranej časti nárok uspokojiť, no neurobila tak. Posúdenie zodpovednosti za zásah sťažovateľky ako žalovanej do práv žalobcov na ochranu ich osobných údajov bolo pritom jasné. Uplatnenie plnej procesnej zodpovednosti za výsledok konania na strane sťažovateľky bolo preto na mieste, rovnako ako rozhodnutie o neaplikácii § 257 CSP.

17. Na podporu ústavnej udržateľnosti už citovaného odôvodnenia dovolacieho súdu poukazuje ústavný súd na už ním judikované závery, ktoré akcentujú s odkazom na značný počet rozhodnutí, v ktorých bol judikovaný zásah do osobnostných práv žalobcov, skutočnosť konštantného popierania právneho základu sporu zo strany sťažovateľky ako žalovanej. Sťažovateľka si tak musela byť vedomá všetkých dôsledkov vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane (m. m. I. ÚS 114/2026).

18. Vzhľadom na už uvádzané dôvody napadnutého rozhodnutia neobstojí v kontexte zohľadnenia moderačného oprávnenia podľa § 257 CSP odkaz sťažovateľky na kasačné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2024 z 28. novembra 2024, ktoré je založené (výlučne) na všeobecnej premise nevysporiadania sa odvolacieho súdu s námietkami sťažovateľky.

19. Predmetom ústavného prieskumu bolo v tu prejednávanej veci rozhodnutie dovolacieho súdu, v ktorom sa tento zaoberal námietkami prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného pre namietanú vadu zmätočnosti. Predbežný záver ústavného súdu k ústavnej udržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie odmietnuté ako procesne neprípustné, vylučuje relevantnosť námietky sťažovateľky o porušení princípu

právnej istoty, ktorá vo svojej podstate vychádza z názoru o tom, že ústavne udržateľnými sú tie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými došlo k vysloveniu prípustnosti a dôvodnosti dovolaní podaných pre vadu zmätočnosti „identických“ rozhodnutí odvolacieho súdu.

20. Čiastkové závery k argumentácii sťažovateľky vedú ústavný súd k záveru o tom, že najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť či arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že vydaným rozhodnutím došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu